

א פְּרָכּוֹת אַ וְכָרִי הַזֶּה.
ב לְפָרֹשׁ הַגְּאוֹנוֹת
זְהֵרָא"ש. ג יִחְשַׁלְמִי ר'
ע"ב. ד כֵּן מֵצֵא הַבַּיִת
יוֹסֵף כְּתוּב. ה בֵּית יוֹסֵף.

שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה

לקרא פסוק ראשון מקוראת שמע עם העבור בספרת הבי"ח רצוי לגנוב בו:
(6) בשלום. אפלו כלשון לעז. ובכל מקום שאסור לדבר אפלו כלשון הקדש
אסור, ומסופת ריש פרק ב' דברכות ומרמזים מצינו כתב בזולין הרי"ף בשם
א"ה, ובקבית הנקטת שאין אנו שואלין בשלום, חלילה לך לשלול או להשיב לא בין
שלא ואינו שמינינו ענין דהברך כלל לא יפסיק אפלו בין הפרקים, ע"ז אברהם
דמי שגדול מהבמה הר' מפני הכבוד, ואם הקורא גדול ממנו אינו מפסיק
על פי שיעור שצ"טור להשיבו. ובחומה הרשן סימן לה איתא, דתלמיד חכם
ול מלך ישראל הוא ככלל מי שצ"א ממנו, דבמחב שום תשים עליך מלך שפתא
בזון ושקטא את דתרי, ע"ז ענין תמיד ובספר צ"ט א"ה
בשולום ולא יותר, שכן ענין תמיד ובספר צ"ט א"ה

באר הלקח

א * בין הנפרקים שואל פשלוס אדם וכבוד. עין במשנה ברורה כמה שפכתו
 שהוא יקן, הוא מלשון עלת תמיד, ומשמע מה שם דאם איננו יקן רק
 שהוא גדול ממנו בשנים איננו בכלל מפני הכבוד, ועין בדרך חיים ובכור
 מגדים: * לכל אדם. עין באלה רבה כמה ששהיא בשם הרמב"ם, וזכה
 להעפוס כבודו מתוך להשיב, ואם הוא גברא אלמא, הוא בכלל מפני היראה.
 עין במשנה ברורה כמה שפכתו ענין חרש"א, הוא מלשון הקבן
 אברהם, ועין במחצית השקל שנדחק במקורו, ופשוט דהוא מדקבב שם
 חרש"א לענין רב שפא דלקחי לא שאל בעצמו מתחלה בשלמא דרבינא
 משום דלא אורא ארעא, משמע דאי לאו הכי היה מתר לו לשאל לבתחלה
 באמצע חלל, אף שעל ידי זה יצטרף רבינא ויחשיבו. ומפל מקום דינו אבל
 מתחת השקל שפכת שם אמת. דאפשר דדוקא בין הנפרקים מתר לשאלו אבל
 בין באמצע הפרק: * אסא. עין במשנה ברורה. ורבינו בספר שלמי
 שמתה ששהיא בשם מהרש"ק, דאפלו בשביל הפסד ממונ מתר להפסיק:
 * ומשיב וכו'. עין באר היטב בשם הר"ה הורדא חסיד דדוקא תבה אחת,
 ובגמן גבורים תבה דלענין תלמיד' ובגו יונה נשמה כדי שאלת שלום ממש:
 * ואפלו באמצע הפרק. עין במשנה ברורה כמה שפכתו ולענין מעשה וכו',
 כן תבה בספר עבודת היום. ואף דברך דקבב חזיני תבה לחדף, דהוא חזין לענין
 ענית קדיש וקדשה, הוא רק אם נזימן לו במקום דסלק ענינא, וראיתו, דענית
 מדיש או קדשה נלמד מדיו משיב שלום מפני הכבוד, ושם הלא פסס הקבן
 אברהם דדוקא פוסלק ענינא, מפל מקום נראה לענית דעתי דהדיו עם עבודת
 היום, דהלא דין זה דהקבן אברהם אינו מספס פי שם בכסף משנה לא הוכח
 כי בשם איצא דאמר, וגם כגון אברהם לא חזר רק בשם יא ואמר, וגם
 פה מלשון השלשון ערוך לא משמע כן, דאי לאו הכי מאי רבנא דשמע ישראל
 שלא יפסיק, הלא חד ענינא הוא מל הפסוק, כדמשמע בסימן סא סעיף יד
 בה"ה והוא נובע מספרי, ונהי דמתמיר הקבן אברהם להושיע לדעת השם
 ואמרם הזה לענין הפסוק, אבל לא לבשל על ידי זה ענית ממש דהא שמה
 רבא דקדשה וכו': * שלא יפסיק בתם כלל. עין במשנה ברורה, ולענית
 דעתי, אף דפשיטא דמתלא משמע דלא יענה, וכן איתא במאי אדם, לענית
 דעתי צריך עיין גדול בזה, לפי מה דברנו לעיל בסימן סא בבאור הלכה
 דהדיו עם ה"ה ושלמי הגבורים דברינא אס לא אמר ברוך שם כבוד מלכותו
 לעולם ועד אין צריך לתור, מנין לנו להשוותו לענין ששהא אסור להפסיק בו
 לאמן יתא שמה רבא דקדשה וכו'. ונראה ששהיא הגר"א לרין חפתי יוסף
 מיעקב איננו עליו השלום שלמי הפסוק ליוסף בעת שגורא שם רין וראיה
 לברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי לא אמרו יעקב אז פלל, רק קדם
 פטירתו אמרו כדאיתא פסחים נו ע"א. ואף אם נגית שפאמצע פרוך שם כבוד
 מלכותו לעולם ועד, לא יפסיק ככל גוני, אף דהיו אם נזימן לו לענות אמן
 יתא שמה רבא דין שמה לעולם ועד, שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ומדלא חלקו
 הפוסקים משמע דלא יענה, וכן משמע קצת ברמזי השורר בסימן זה, ועין
 בספר יציאות יעקב, וצריך עיין גדול למעשה:

וקדשה וברכו לא יענה, ועין בבאור הלכה. ואפשר דאם הקריאה היה

[illegible]